

Ik leerde Saleem op de kleuterschool kennen. In de pauzes schold hij me uit en bekogelde me, samen met zijn Pakistaanse vriendjes, met stokken en steentjes alsof ik een verschoppeling was die verbannen moest worden. Een halfjaar later, aan het einde van de zomer van 1983, veranderde alles toen we op de openbare basisschool De Bijlmerhorst bij elkaar in de klas kwamen. We werden onafscheidelijk.

Net als ik was Saleem niet in Nederland geboren. Zijn wieg stond in Birmingham, waar veel van zijn Pakistaanse familie woonde. Op zijn derde was hij met zijn ouders, broer en zus naar Amsterdam gekomen waar ze zich in de flat Echtenstein hadden gevestigd. Ondanks zijn geringe lengte was Saleem een opvallende verschijning: hij was de enige van onze school die rondliep in pantalons. Daarboven droeg hij keurige lichtblauwe of witte overhemden die zijn moeder bij Marks & Spencer kocht. Zijn voeten had hij niet, zoals de rest van ons, in gympen maar in bruinleren instappers gestoken, alsof hij een kleine zakenman was die zich verwaardigd had om met ons om te gaan. En hij was de enige jongen in onze klas die gel in zijn haar deed. Zo hield hij zijn strakke zijskeiding zelfs tijdens de vechtpartijen in de pauze keurig in model.

In de eerste klas begon ik met observeren. Juffrouw Sylvia was een Hindoestaanse vrouw van wie ik de leeftijd moeilijk kon inschatten. Ze zag er ouder uit dan mijn moeder maar veel jonger dan onze oude buurvrouw van één hoog. Ze droeg een neusring en opvallende groene oogschaduw. Tijdens de eerste schooldag vertelde ze de klas dat ze in Paramaribo geboren was. 'Datis de hoofdstad van Suriname, een land dat tot 1975 bij Nederland hoorde. Maar Suriname ziet er heel anders uit en heeft een tropisch klimaat.'

Saleem was de enige die rondliep in pantalons, keurige hemden en bruinleren instappers. Hij deed gel in zijn haar.

Oplossing vraag 2: